

Madelief

Samirah de Loyer

Madelief

Ambilicious Breda | Kalmthout

Inkijkexemplaar

Eerste druk 2021
Copyright © Samirah de Loyer

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslagfoto Ton de Koning

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93210-96-7 | NUR 285

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Samirah de Loyer

Madelief

Voor oma

Proloog

In het jaar 1687 leefden mijn ouders, zusje en ik als boeren. Verschillende koninkrijken verdeelden ons land. Onze koning leende land uit aan bisschoppen en aan mensen van adel, waar zij in de naam van de koning over heersten. Dit maakte het besturen voor de koning eenvoudiger. Het stuk grond waar ik samen met mijn gezin woonde, viel onder de leiding van een heer.

Op negentienjarige leeftijd werd hij leenheer doordat zijn vader, inmiddels twee jaar geleden, was overleden aan uitputting en hij het land en het bestuursrecht had geërfd. Uiteraard stemde het de koning ongelukkig dat land en bestuur werden overgedragen via erfrecht. In de wet stond niet vastgelegd dat het verboden was, dus kon hij er weinig tegen doen.

David Boursse was een knappe, vrijgezelle jongeman. Voor een heerser was hij niet eens zo slecht. Hij werd niet veracht, zoals zijn vader. Hij werd echter ook niet aanbeden. Ik dacht er allemaal niet zoveel over na. Zoveel was er niet veranderd op het land waarop we leefden en het ging om ons leven, niet om Heer David Boursse.

We waren gelukkig, arm maar gelukkig. Daar draaide het uiteindelijk allemaal om. Om een gelukkig leven met je familie te kunnen leiden.

1

Ik tuurde over het stuk land waar mijn familie en ik elke dag op werkten. We hadden te weinig geld voor onderwijs en dus probeerden mijn ouders mijn jongere zusje Annabella en mij op zondag wat kennis bij te brengen, iets dat traag en moeizaam verliep. Boeren werden als dom afgeschilderd.

De adel niet. Nee, de adel was slim.

Ik vond dit niet altijd terecht. Zo kende ik een aantal boeren die wel slim waren of in elk geval genoeg verstand hadden van een land besturen. De adel daarentegen was machtsbelust. Vaak wist ze niet eens wat hun deel van het koninkrijk nodig had, omdat ze niet wist wat armoede inhield en dus nooit oplossingen voor de spelende problemen konden bedenken.

De gedachte schudde ik van me af. Ik was een vrouw, een boerenvrouw. Vrouwen hadden niets te zeggen en moesten er alleen zijn voor het genot van de man. Boeren hadden net zomin te zeggen. Een boerenvrouw had dus helemaal niets te zeggen. Een combinatie van het laagste van het laagste. Precies dat haatte ik. Ik had geen ambitie om te regeren, wel had ik de ambitie om ooit mijn stem te kunnen laten horen. Dat was zinloos. Volkomen zinloos.

'Madelief?' hoorde ik mijn vader mij roepen.

'Ja, ik kom al!'

Ik hield onwijs veel van mijn vader. Naast kostwinner was hij degene die alles voor het zeggen had. Een positie die mijn vader niet gebruikte. Mijn vader had een hart van goud en ik kon me geen betere vader voorstellen dan hem. Hij beschikte over een gigantische wijsheid, die wijsheid verspreiden kreeg hij de kans niet toe. Hij had immers niet geleerd en zijn wijsheid bestond enkel uit mensenkennis.

Niet te vergeten, we waren analfabeten, evenals het

grootste deel van de bevolking. Zoals het er nu naar uitzag, zou dat niet veranderen.

‘Vader, wat is er?’ vroeg ik hem toen ik me bij hem had gevoegd.

‘Heer David Boursse komt straks langs ter controle en ik wil dat je er netjes uitziet.’

‘U wilt dat ik me mooi maak voor de man voor wie wij in feite werken?’ Mijn ongelooft moest van mijn gezicht af te lezen zijn.

‘Wel, als je het zo stelt, ja. Hij is vrijgezel en ik wil dat je kans maakt op een betere toekomst. Als er iemand is die kans maakt zijn hart te winnen, ben jij het wel.’

‘Vader?!’ riep ik vol afschuw uit. ‘U weet hoe ik over hem denk! Ik trouw liever met onze os dan met hém, een heer!’

‘Madelief, alsjeblieft. Probeer er de voordelen van in te zien.’

‘Nee, dat weiger ik. U weet dat ik u aanbid, vader, maar dit weiger ik.’

‘Dat had ik al verwacht, mijn kind,’ zei hij met een glimlach, ‘altijd trots, hoe ongepast het soms ook is.’

‘Het is niet ongepast om trots te zijn op onze familie,’ hielp ik hem herinneren.

‘Dat klopt. Je slaat altijd hulp af. Je bent gelukkig, dus je vindt de hulp niet nodig. Dat is bewonderingswaardig. Soms is het goed om hulp te accepteren en het is ook een goede eigenschap om trots te zijn en blij te zijn met de kleine hoeveelheid die wij hebben.’

‘Het maakt me niet uit dat we arm zijn. Zolang we kunnen overleven en we elkaar hebben, ben ik gelukkig.’

‘Dat is waarom jij mijn mooie meisje bent. Ik ben trots op je, mijn kind. Je beschikt over een goed hart, over kennis, over wijsheid, over schoonheid en over alles wat een mannenhart begeert.’

‘Dank u, vader.’

‘Madelief, nog één ding. Wat kan het voor kwaad om

je netjes te kleden zodat we een goede indruk kunnen maken op de landheer? Je hoeft je hart niet aan hem te verpanden en je hoeft zijn hart niet te winnen. Wel kan je er op zijn minst netjes uitzien en je dank betuigen dat hij ons op dit land laat blijven zodat we een bestaan kunnen leiden.'

'Goed dan,' verzuchtte ik. Mijn vader wist me altijd over te halen.

'Dat was alles,' zei hij, waarmee hij ook duidelijk maakte dat het me vrijstond te gaan.

Ik bleef echter nog een poos staan en keek naar onze gewassen. Voordat we de grond hadden omgeploegd tot landbouwgrond, was het een grasveld dat vol stond met madeliefjes. De bloem waarnaar ik vernoemd was.

Ik ging naar binnen en trok mijn mooiste jurk aan. Mijn moeder liet ik mijn haar goed doen. Niet veel later werd ik weer naar buiten geroepen en ik vermoedde dat Heer David het platteland had bereikt.

Voor onze boerderij ging ik naast mijn vader staan, terwijl mijn achtjarige zusje Annabella zich tegen me aanklampte.

Een paard met een elegante man erop stopte en hij stapte af. Vol ontzag keek ik naar het paard, een dier dat wij nooit konden betalen. Voordat ik erg had waar ik mee bezig was en wie het paard in zijn bezit had, stapte ik erop af en liet ik het dier aan mijn hand ruiken, waarna ik met mijn hand voorzichtig en op een rustgevend tempo over zijn manen streelde. Het paard briepte en duwde zijn hoofd tegen me aan. Ik giechelde.

Een hand op mijn schouder trok me bij het paard weg.

'Madelief!' Mijn vader keek me bestraffend aan en ik besepte opeens dat ik een grote fout had begaan.